

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. T. N.**, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 11. května 2015, č. j. CPR-15100-2/ČJ-2015-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. července 2015, č. j. 1 A 41/2015 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení případu

[1] Žalobce je cizinec, státní příslušník X, ročník X. Na území České republiky podle svých slov pobývá od r. 1997, původně na pobytové povolení za účelem podnikání. O svůj pobytový status však později přišel, bylo mu opakovaně uloženo správní vyhoštění, jež nerespektoval, byl též několikrát pravomocně odsouzen za páčání trestné činnosti. Jeho správního vyhoštění (v pořadí třetího) se týká i nyní posuzovaná věc. Rozhodnutím č. j. CPR-15100-2/ČJ-2015-930310-V231 ze dne 11. května 2015 totiž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – Policie České

republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort – č. j. KRPA-3817-62/ČJ-2015-000022 ze dne 3. dubna 2015. Citovaným rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, byla stanovena na tři roky. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

[2] Pro přehlednost se uvádí znění relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců. Podle § 119 (nadepsaného „*Správní vyhoštění z přechodného pobytu na území*“) odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodu 2 „*(1) Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států ... b) až na 5 let, ... 9. porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí, ... c) až na 3 roky, ... 2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*“. Podle § 118 odst. 1 „*Správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.*“. Ustanovení § 120a odst. 1 pak stanoví: „*Policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko^{9b)} ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179).*“. Podle § 179, vymezujícího důvody znemožňující vycestování, vycestování cizince není možné „*(1) ... v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“.

[3] Správní žalobu proti v návěti uvedenému rozhodnutí žalované zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 31. července 2015, č. j. 1 A 41/2015 - 39.

II.

Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Ve včasné kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu uvedenému v návěti uplatnil stěžovatel dva kasační důvody, a to podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky) a

pokračování

podle § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (vady správního řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit).

[5] Aniž by vznášel konkrétní námitky proti odůvodnění napadeného rozsudku, stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že se svojí manželkou a synem žije ve společné domácnosti, stará se o ně a pomáhá jim finančně i v domácnosti. Poukázal na svůj zdravotní stav, jenž mu neumožňuje odcestovat – trpí vysokým krevním tlakem a cukrovkou a v zemi původu by se mu nedostalo adekvátní lékařské péče, což by mohlo ohrozit jeho život. Jeho manželka je též nemocná a opustit Českou republiku nemůže, jeho syn žije trvale na území České republiky, narodil se zde a k Vietnamu nemá žádné vazby. Na území České republiky má rodinné, finanční a sociální zázemí, v zemi původu nemá žádné blízké příbuzné a ani majetek a návrat do země původu by pro něj znamenal velký zásah do jeho soukromého a rodinného života s ohledem na to, že jeho rodina s ním nemůže odcestovat. Obává se i postihu ze strany státních orgánů v zemi původu, s ohledem na to, že se účastnil protistátních demonstrací. Správní orgán údajně hodnotil důkazy pouze v jeho neprospěch a formalisticky. Správní orgány a soudy sice poukázaly na jeho trestní minulost, „avšak již nezohledňují, že od roku 2013 vede řádný život a žádného trestného činu ... se nedopustil.“ Svůj pobyt na území České republiky se snažil legalizovat, avšak správní orgány konstatovaly, že porušil právní řád, a proto jeho žádosti nevyhověly. Městský soud se podle stěžovatele nezaobíral jeho zdravotním stavem a zdravotním stavem jeho manželky a vazbami, které má na Českou republiku, nezohlednil délku jeho pobytu na území České republiky, že jeho rodina je bezúhonná. Správní orgán ani soud při svém rozhodování nezohlednily jeho věk – 60 let – začínat nový život v zemi zcela odlišné a bez zázemí je v tomto věku velmi obtížné a těžko představitelné. K argumentaci městského soudu a žalované stran nekonzistentnosti jeho výpovědi o rodinných poměrech poznamenal, že hodnověrně vysvětlil (aniž by v kasační stížnosti uvedl jak), proč dne 5. ledna 2015 uvedl jiné skutečnosti než v dalším pohovoru dne 23. ledna 2015 a i u soudu. Namítl též, že „správní orgán“ si ani neověřil a nevzal v potaz změnu adresy jeho bydliště a v rozsudku uvedl jeho starou adresu.

[6] Kasační stížnost byla zaslána žalované k vyjádření, která se však omezila na povšechné konstatování, že kasační stížnost důvodná není, neboť její rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Protože vyjádření žalované neobsahovalo žádné nové argumenty, nezasílal je Nejvyšší správní soud stěžovateli na vědomí k případné replice.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Neshledal přitom vady dle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel v kasační stížnosti vůbec nezpochybnuje, že naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Neučinil spornou ani svou trestněprávní a správnědeliktní minulost, jak byla v napadeném rozsudku popsána, tedy skutečnost, že byl celkem sedmkrát od roku 2000 až do roku 2013 pravomocně odsouzen za spáchání trestných činů (jednou šlo o porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu, šestkrát pak o krádež) a že jde v pořadí o třetí správní vyhoštění, když předchozím dvěma se nepodrobil, resp. nevycestoval. Nenamítal nic také proti údajům o svých třech neúspěšných žádostech o mezinárodní ochranu. Brojí pouze proti závěru, že správní vyhoštění je přiměřené, resp. (aniž by to takto výslovně pojmenoval) že s ohledem na jeho základní právo na respektování jeho soukromého a rodinného života, jež je mimo jiné chráněno i čl. 8 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jsou u něj dány překážky vycestování (§ 179 zákona o pobytu cizinců).

[9] Nejvyšší správní soud pro pořádek konstatuje, že v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců si policie vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování stěžovatele je ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců možné; v této souvislosti ostatně ani stěžovatel žádnou žalobní či kasační námitku nevzněl. Ministerstvo vnitra odpovědělo závazným stanoviskem ze dne 11. března 2015 e. č. ZS25706 kladně.

[10] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu, městský soud se při přezkumu napadeného správního rozhodnutí stejně jako žalovaná podrobně zabýval všemi otázkami, jež při úvahách o přiměřenosti správního vyhoštění důvodům, pro které bylo uloženo, a přiměřenosti dopadů vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele nutno zodpovědět. Jeho závěry jsou přiléhavé a přesvědčivé a stačilo by na ně toliko odkázat.

[11] Městský soud vyšel z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy, která zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (městský soud k tomu citoval rozsudek velkého senátu ze dne 18. října 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, rozsudek ze dne 31. ledna 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či rozsudek ze dne 28. června 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Stejně jako žalovaná nemohl přehlédnout „imigrační historii“ stěžovatele, který se na území České republiky opakovaně dopouštěl trestné činnosti a opakovaně také porušoval zákon o pobytu cizinců. Je logické, že tyto skutečnosti mají výrazný vliv také na posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Městský soud správně zhodnotil, že v případě stěžovatele byla právě otázka rizika, které pro veřejný pořádek představuje, velmi významným faktorem. Skutečnost, že od roku 2013 již stěžovatel trestnou činnost

pokračování

nepáchá, není relevantní, ostatně byl tzv. „v podmínce“ a jde o relativně krátkou dobu ve srovnání s předchozím desetiletím, v němž trestnou činnost páchal.

[12] Městský soud i žalovaná správně zhodnotily též relevanci tvrzení stěžovatele o jeho rodinných poměrech. Nenechal bez povšimnutí, že dne 23. ledna 2015 při výslechu označil svého zletilého syna a manželku jako osoby, s nimiž má na území České republiky rodinné vazby, naproti tomu do protokolu o podání vysvětlení dne 5. ledna 2015 žalobce uváděl zcela odlišné skutečnosti, a sice že s manželkou a se synem není prakticky v žádném kontaktu a žije se svou českou přítelkyní, jejíž jméno však zapomněl. Tato tvrzení později popíral s odůvodněním, že měl po zadržení strach a bál se mluvit pravdu, to však nepovažuje Nejvyšší správní soud za přesvědčivé (jaký smysl by mělo – vzhledem k hrozícímu správnímu vyhoštění – zamlčovat svou manželku? Je tomu spíše naopak). Není přitom pravda, že by v řízení před městským soudem poskytl v tomto ohledu nějaké další vysvětlení, jak tvrdil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud v tomto směru sdílí pochybnosti žalované i městského soudu týkající se důvěryhodnosti a možné účelovosti žalobcových tvrzení, které byly v průběhu správního řízení upravovány v závislosti na aktuální situaci. Městský soud také podotkl, že na základě spisového materiálu bylo zjištěno, že žalobce má ve skutečnosti v České republice syny dva, přičemž však hovořil pouze o jednom; z jakého důvodu existenci druhého syna zamlčel, nebylo městskému soudu zřejmé, avšak ani jeho pozdější výpověď, o jejíž definitivní pravdivosti správní orgány ujišťoval, nebyla evidentně úplná a pravdivá. Ani proti tomuto závěru městského soudu přitom v kasační stížnosti nic nenamítal. Totéž platí o zjištění, která městský soud učinil na podkladě přezkumu dřívějších rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, a sice že z rozsudku č. j. 2 A 44/201 - 23 vyplývá, že v předcházejícím správním řízení žalobce vystavěl svou argumentaci k porušení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců na námitce svěření mu nezletilého dítěte do výchovy třetí osobou, přičemž jeho tvrzení byla vyvrácena jako krajně nepravděpodobná a ničím nepodložená. Stěžovatel dokonce v minulosti tvrdil (v protokolu ze dne 18. února 2013), že dobrovolně přerušil společné soužití se svojí manželkou a synem, což koresponduje s jeho prohlášením ze dne 5. ledna 2015. Městský soud proto správně a přesvědčivě na základě takto nekonzistentních výpovědí stěžovatele přisvědčil žalované v závěru o výrazných pochybnostech o pravdivosti jeho tvrzení ohledně rodinného a soukromého života, jež v České republice vede.

[13] Za důvodnou nelze považovat ani kasační námitku, podle níž se městský soud dostatečně nezaobíral věkem a zdravotním stavem stěžovatele. Jakkoli je napadený rozsudek v tomto ohledu stručný, je zřejmé, že se i těmito skutečnostmi městský soud, stejně jako žalovaná, zabýval. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje obtíže, jež stěžovatele v souvislosti se správním vyhoštěním pociťuje, a překážky, jež bude muset po návratu do země původu překonávat, avšak věk ani zdravotní neduhy (stěžovatel v tomto smyslu netvrdil, ani nedoložil konkrétní závažnost svých zdravotních obtíží, jimž by bez vážného ohrožení svého života a zdraví nemohl čelit v zemi původu), nemohou samy o sobě převážet na stranu nepřiměřenosti správního vyhoštění nad specifickými okolnostmi, které právě v případě stěžovatele k vyhoštění vedly. Jak výstižně městský soud poznamenal, *„v případě žalobce nebylo správní vyhoštění uloženo pro ojedinělé protiprávní jednání, kdy naopak, jde o dlouhodobý pobyt bez příslušného oprávnění, který žalobce nejen vyvolal, ale také udržoval. Na závažnost protiprávního jednání žalobce proto nutno pohlížet také s ohledem na*

recidivu žalobce spočítávající v opakovaném porušování zákona o pobytu cizinců. ... Soud shledává evidentním, že dřívější vyhoštění žalobce na kratší dobu (1 rok) neměla z jeho strany žádnou odezvu, jelikož daná rozhodnutí nerespektoval a z České republiky neodcestoval. ... Za těchto skutečností si žalobce musel plně uvědomovat, že další zjištění jeho přetrvávajícího ilegálního pobytu na území České republiky v kombinaci s mařením výkonu úředního rozhodnutí nebude znamenat mírnější opatření vůči jeho osobě. Není se možno divit, pokud správní orgány přistoupily k uložení správního vyhoštění na delší dobu, zejména byla-li veškerá dřívější opatření vůči žalobci zjevně bez efektu. ... S přihlédnutím ke konkrétním okolnostem žalobcova případu, nedůvěryhodnosti jeho osoby jakož i jeho dosavadní deliktní minulosti nepovažuje soud za nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života žalobce ani uložení správního vyhoštění na dobu toliko tří let.“ S tímto hodnocením městského soudu se Nejvyšší správní soud bez výhrad ztotožňuje.

[14] Již jen stručně lze konstatovat, že tvrzení stěžovatele o účasti na protivládních demonstracích v zemi původu před téměř dvaceti lety byla natolik neurčitá, že z nich nelze dovozovat vůbec nic, nadto Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel nebyl opakovaně úspěšný ani s žádostí o mezinárodní ochranu, v řízení o níž by právě takové důvody mohly především nalézt uplatnění (ovšem za předpokladu jejich konkrétnosti a věrohodnosti). Námitka uvedení chybné adresy v návěti výroku rozsudku městského soudu pak zjevně nemůže představovat vadu řízení, jež by mohla způsobit nezákonnost napadeného rozsudku; ostatně se mu na ni nedoručovalo, neboť byl i v řízení před městským soudem zastoupen advokátkou.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nedůvodnou a podle § 110 odst. 1 ji zamítl.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí nebyly přiznány.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu